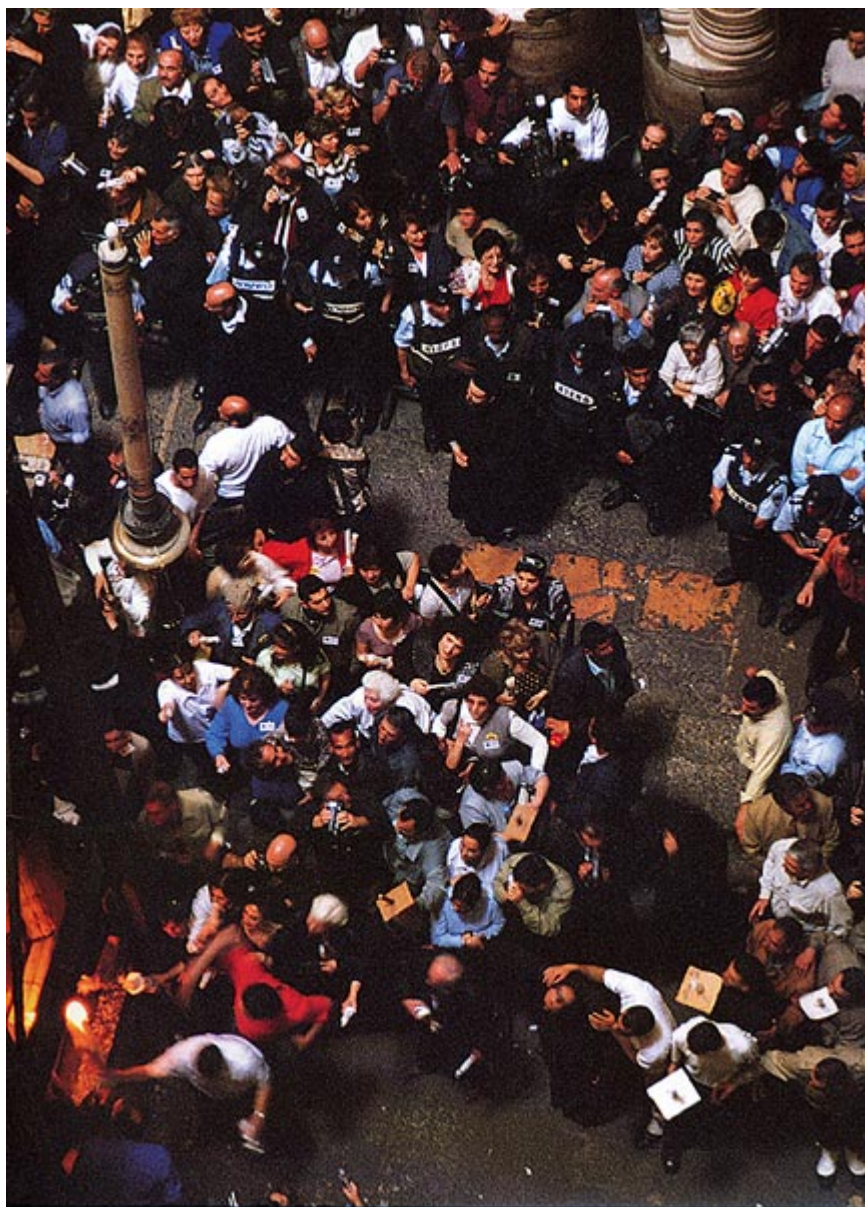

27 Απριλίου 2020

Μητροπ. Νεαπολέως & Σαμάρειας Αμβροσίου: Το Άγιον Φως (μέρος 2ο)

/ [Γενικά Θέματα](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

β) Περί του οσίου ερημίτου

Όταν επήγα στους Αγίους Τόπους και εόρτασα για πρώτη φορά Πάσχα το 1954, είδα ένα κληρικό με άσπρα γένια, αδύνατο, χλωμό και ξυπόλητο που ερχόταν με ένα φαναράκι στο χέρι το Μέγα Σάββατο, ακολουθούμενος και από δύο επίσης ξυπόλητες καλόγριες. Ένας διάκος τότε ονόματι Χρυσόστομος, άκουσα να λέει:— Αυτοί οι άνθρωποι κάνουν εδώ την εμφάνιση τους μία φορά τον χρόνο. Που και πώς ζουν κανείς δεν ξέρει. Συνέχισαν αυτοί να έρχονται ακόμη επί 4-5 χρόνια δηλαδή μέχρι το 1959 και έκτοτε εξαφανίσθηκαν.

Σε διάφορες συζητήσεις που έκαναν μερικοί τότε έλεγαν ότι αυτός ο ερημίτης ήταν κάποιος μητροπολίτης επαρχίας της Πελοποννήσου και αφού παραιτήθηκε του αξιώματος και της θέσεως του, ήλθε ν' ασκητεύση στον Ιορδάνη ποταμό,

πλησίον του ασκητήριου της Όσιας Μαρίας της Αιγύπτιας μαζί με τις δύο μοναχές. Το επόμενο έτος 1955, ενθυμούμαι, είπε στον Σεβασμιώτατο Βενέδικτο ο ανωτέρω διάκο-Χρυσόστομος ότι θέλει να παρακολούθηση αυτούς τους τρεις ερημίτες, να δει, όταν παίρνουν το Άγιο Φως που πηγαίνουν. Πράγματι επήρε την ευλογία του Σεβασμιώτατου, ο οποίος δεν είχε γίνει τότε πατριάρχης και περίμενε στον πύργο να ιδεί τον κληρικό με το φαναράκι του αναμμένο, όπως συνήθιζε. Πράγματι έφθασε ο ερημίτης αυτός με τις δύο μοναχές στο μέσον της αυλής και ο διάκο-Χρυσόστομος έτρεξε να τους προλάβει. Εκείνοι για συντομία πέρασαν από το πορτάκι της Όσιας Μαρίας της Αιγύπτιας. Όταν έφθασε εκεί ο διάκος, ούτε δεξιά, ούτε αριστερά, ούτε εμπρός τους είδε κατά που έκαμαν. Κανείς δεν ξέρει που επήγαν και που ακριβώς ασκούντο. Μετά το 1959 έπαυσαν να έρχονται. Φαίνεται ότι κοιμήθηκαν εν Κυρίω.

γ) Πως είδε το Άγιο Φως μία αγράμματη και απλοϊκή γυναίκα

Στα Ιεροσόλυμα ήλθε μία απλή γυναίκα και επήρε και ένα εισιτήριο το Πάσχα για να ιδή το Άγιο Φως. Αυτό το εισιτήριο είναι τιμητικές κάρτες, τις όποιες έχει τυπώσει το Πατριαρχείο χρώματος λευκού, ροζ και πρασίνου. οι λευκές προσφέρονται δωρεάν για τους επισήμους που στέκονται μπροστά στον Πανάγιο Τάφο, οι χρώματος ροζ γι' αυτούς που στέκονται πέριξ του Παναγίου Τάφου και οι πράσινες γι' αυτούς που θα σταθούν πέριξ του τρούλου του Παναγίου Τάφου.

Ήλθε λοιπόν, αυτή η απλή και αγράμματη γυναικούλα και μου λέγει:

— Εγώ γράμματα δεν ξέρω, πάτερ, και ήλθα εδώ να ιδώ το Άγιο Φως.

— Όταν τελείωσης τα προσκυνήματα, της λέγω, να πέρασης από εδώ να σου δώσουμε πτυχίο θεολογίας.

— Δίνετε εδώ τέτοιο πτυχίο; Με ρώτησε.

— Ναι, λέγω, το δίνει το Πατριαρχείο, αφού πρώτα εξεταστείς.

— Καλά, εγώ τι εξετάσεις να κάνω;

Όταν γύρισε από τα προσκυνήματα, την ερώτησα:

— τι είδες, γιαγιά;

— τι να σου ειπώ, παιδάκι μου, μου έκανε εντύπωση εκεί στο πηγάδι που συνάντησε ο Χριστός την Αγία Φωτεινή.

— και ποια είναι αυτή η Φωτεινή;

— Δεν ξέρεις ποια είναι αυτή η Φωτεινή που είχε πέντε άνδρες και της είπε ο Χριστός ότι πρέπει με το πνεύμα μας να λατρεύουμε τον Θεό;

— Καλά, που άλλου επήγες;

— Πήγαμε και στην Κανά.

— Θυμάσαι τι ήταν η Κανά;

— Πώς! Έμενα μ' αρέσει και το κρασάκι και πλύναμε και τις στάμνες που ευλόγησε ο Χριστός!

Την ερώτησα για τα άλλα προσκυνήματα. Είπε σχετικά Μερικά τα είχε μπερδέψει. Της λέγω:

— Γιαγιά, θα πέρασης εδώ και την Μεγάλη Εβδομάδα και μετά θα έλθεις εδώ να σου δώσει ο Πατριάρχης το πτυχίο.

— Ωστε έτσι, θα μου το δώσει;

— Ναι, θα σου το δώσει. Σου έκανα εγώ μερικές ερωτήσεις,

θα σε ρωτήσει και εκείνος και θα σου δώσει το πτυχίο.

Όταν τελείωσε το προσκύνημα, το Μεγάλο Σάββατο ήλθε η καημένη και επήρε μία κάρτα από τον νυν Πατριάρχη Διόδωρο για να ιδή το Άγιο Φως. Αντί όμως να έλθει το πρωί στις οκτώ, ήλθε το μεσημέρι στις 12.30. Τότε ως διάκονος ήταν ο νυν έξαρχος Ειρηναίος και του λέγει:

— Να μπω, πάτερ, μέσα;

— Δεν έχει μέρος, κυρά μου. Που θα πάς;

— Ε, πώς δεν έχει μέρος για; Έκανε αυτή• ήταν τουρκομερίτισσα.

— Δεν βλέπεις που είναι μέχρι την πόρτα παντού κόσμος;

— “Ε, φώναξε εκείνη, κάντε λίγο στην πάντα.

— Πήγαινε κάτω στον Πανάγιο Τάφο, μπορεί να σε βάλουνε εκεί, της λέγει ο Διάκονος.

Πάει η καημένη κάτω και εκεί οι Αρμένιοι στην πόρτα δεν την άφηναν να πέραση. Ήταν αργά και το ιδικό μας μέρος ήταν κατάμεστο κόσμο που έφθανε περί τις 25 χιλιάδες.

Όποτε ξανά ανέβαινε πάλι επάνω και αφού είδε και από είδε η καημένη, έδωσε και τα 33 κεράκια της σ’ άλλον και έβαλε τα κλάματα λέγοντας: «Εγώ τόσα χρόνια εργαζόμουνα και μάζευα δραχμή-δραχμή για να έλθω και ιδώ το Άγιο Φως και σήμερα να μη μπορώ να μπω μέσα; Θεέ μου και Χριστέ μου, γιατί μου κάνεις αυτό το κακό σήμερα;»

Εκάθησε λοιπόν στο καμπαναριό, δίπλα στην ταράτσα απελπισμένη σχεδόν και έβλεπε τους άλλους κάτω που γύριζαν εδώ και εκεί και μιλούσαν περί του Άγιου Φωτός.

Είχε πάει η ώρα 1.20, όταν σε μια στιγμή η γερόντισσα βγάζει μία φωνή:

— Το Άγιο Φως! Το Άγιο Φως!

Είδε τους ουρανούς ν’ ανοίγουν και να κατέρχεται το Φως, όπως η αστραπή, και να εισέρχεται δια του τρούλου του Παναγίου Τάφου. Ήταν η πρώτη που είδε το Άγιο Φως. Όταν κατέβαινε κάτω, συνάντησε και τους άλλους και πριν να φυγή, μου είπε:

— Θα μου δώσεις το πτυχίο;

— Ναι, θα σου το δώσω.

Επήγα στο Πατριαρχείο, επήρα ένα πιστοποιητικό προσκυνητού, έγραψα το όνομα

της και της το έδωσα. Το γεγονός αυτό συνέβη το 1958.

Πηγή: από το περιοδικό «Ο ΟΣΙΟΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ», Έτος 1987, Τεύχος Αριθμός 12, Περίοδος β΄, Ιερά Μονή Οσίου Γρηγορίου, Άγιον Όρος.